

1 Juli 1919.

No. 13.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Evenals een pasgeboren, zuigend kind tevreden is met de melk der moeder, en geen ander voedsel begeert dan dit moederlijk voedsel, – evenzoo begeeren en zoeken ware, oprechte Christenen voor hunne zielen geen ander voedsel dan het zuivere, onvervalschte Evangelie.
Maarten Luther.

KORT VERSLAG

der Redevoering, gehouden door Apostel GEORGE F. RICHARDS, in
„Excelsior” te Rotterdam, op Zondag 18 Mei 11.

Mijne geliefde Broeders, Zusters en Vrienden! Ik gevoel mij blij en gelukkig nu ik de gelegenheid heb U allen te ontmoeten. Ik ken de gevoelens van de Heiligen en eveneens weet ik op welke wijze zij hunne gebeden opzenden en ken eveneens de gevoelens, waarmede hunne gebeden gepaard gaan. Ik wensch U mijn compliment te maken over het koor, en eveneens over de bekwame wijze, waarop de liederen Zions worden weergegeven. Het is het beste en grootste koor, dat onze Kerk in Europa bezit.

Het is niet zoo gemakkelijk voor mij, om door middel van een tolk tot u te spreken, doch ik hoop dat gij geduld zult willen oefenen.

Ik getuig tot U dat het Evangelie van Jezus Christus waarachtig is. Ik heb ondervonden dat het een kracht Gods tot zaligheid is. Door het Evangelie ben ik een beter man geworden, dan anders het geval zoude zijn. Het heeft mij geleerd dat de mensch inderdaad een kind van God is. Wij zijn geschapen naar Gods beeld en dezelfde eigenschappen, welke Hij bezit, zijn ons geschonken geworden, opdat wij door het ontwikkelen van die eigenschappen, zullen kunnen worden als God. Het is een beginsel van eeuwige waarheid, dat „zooals God nu is, wij kunnen worden, en wat wij nu zijn, God eenmaal was.”

Onze Verlosser en Zaligmaker maakte een verbond met den Vader nog eer Hij op aarde was, dat Hij den wil van den Vader zou doen. En Hij bewees door al Zijne handelingen, zelfs in lijden en sterven, dat Hij dat verbond getrouw wenschte te houden. Dat verbond was eeuwig en werd begonnen in het voorbestaan, in dit leven voortgezet

en zal voortduren tot in alle eeuwigheid. Hij nam geen eer voor zichzelf, doch Zijn eenig doel was den Vader te verheerlijken.

Zoo moeten ook wij doen. Wij moeten met alle kracht, die in ons is, strijden tegen het kwade en alles vermijden wat ons verhinderen kan den wil van den Vader te volbrengen. Ons verbond, gemaakt met den Vader eer de wereld was, wordt bewezen door het feit, dat ons werd toegestaan naar deze aarde te gaan. Wij waren er bij tegenwoordig toen het plan van zaligheid werd vastgesteld en waren verheugd over het besluit, dat wij naar de aarde zoude worden gezonden om een vleeschelijk lichaam op ons te nemen. Dat lichaam getuigd van het verbond, dat wij met den Vader maakten. Openbaringen 12 verteld ons van den strijd in den hemel en hoe de groote draak, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satan, met alle zijne engelen, uit den hemel nederstortte. Zij behielden hunne eerste staat niet en hunne vloek is, dat zij nimmer een aardsch lichaam zullen ontvangen. Zij wenschten den wil van den Vader niet te volbrengen, en het feit, dat zij onbelichaamd zijn en altijd zullen blijven, geeft bewijs dat zij geen verbond met den Vader maakten.

Hoe tegenovergesteld deed onze Zaligmaker. Hij wenschte den naam van God te verheerlijken door den wil van den Vader te doen. En daarom werd Hij de Zaligmaker. Het gebed, in Gethsemané opgezonden, toont aan dat Hij onder alle omstandigheden Zijn verbond wilde houden: „Mijn Vader, indien deze drinkbeker van mij niet voorbij kan gaan, tenzij dat Ik hem drinke, *uw wil geschiedde.*” Toen Hij aan het kruis de vreeselijkste pijnen leed, pijnen zoo verschrikkelijk dat zij doodelijk waren, vergat hij de liefde voor Zijne medemenschen niet. Hij bad voor Zijn moordenaars. Dat was de geest van het Evangelie, de vervulling van het verbond, gesloten eer de wereld was. Zoo ook moeten wij ons verbond houden.

Wij verwachten de kennis, welke wij hier verkregen hebben, eveneens te bezitten in de geestenwereld. Hier doen wij ontdekkingen op, die noodig zijn voor het leven in een volgend bestaan. En als wij op den juisten tijd uit het graf zullen verrijzen, zullen wij voor God's rechterstoel verschijnen en geoordeeld worden volgens onze werken.

Reeds in het voorbestaan hadden wij het recht verkregen om volgens eigen keuze te handelen. De macht van vrijen wil was aan ons allen geschonken. En door het beoefenen van dien vrijen wil in de goede richting kunnen wij worden als God. Dit toont één orzer idealen. Dáárom weet ik dat het eeuwige leven voor mij verkrijgbaar is, omdat ik een kind van God ben.

Vele Christenen gelooven niet aan een voorbestaan der geesten. Toch zegt Paulus in zijn brief aan de Colossenzen, hoofdstuk 1, sprekende over „den Zoon zijner liefde,” „dewelke is het beeld des

onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creaturen." Doch hoe kon de Zaligmaker de Eerstgeborene genoemd worden, indien er geen voorbestaan was? Waren er niet duizenden, ja millioenen vóór Hem geboren geworden in het vleesch? Jezus echter was de eerstgeborene onder de geesten. Paulus zegt ook in zijn brief aan de Hebreërs: „Voorts, wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en ontzagen ze: zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?" Laten wij opmerken het verschil tusschen de vaders onzes vleesches en den Vader (ons aller Vader) der geesten. Jezus leerde Zijne discipelen aldus bidden: „Onze Vader, die in de hemelen zijt." Indien Hij onze Vader is, waren wij geboren eer wij een lichaam op ons namen. De Profeet Joseph Smith leerde, en het was hem door openbaring bekend geworden, dat wij deel namen aan den raad in het voorbestaan. God beloofde, eer de wereld was, eeuwig leven aan al Zijne kinderen. In dat voorbestaan was werk voor allen, want in het Koninkrijk van God is geen plaats voor nietsdoeners. Evenzoo is het op deze aarde. Hier kwamen wij om door werken ontwikkeling op te doen en kennis te vermeerderen.

Verwondert gij u nog dat wij gelooven Goden te kunnen worden? Er zijn twee soorten van geesten en nu bedoel ik niet goede en kwade, maar belichaamde en onbelichaamde geesten. De Zaligmaker was onbelichaamd vóór Hij in het vleesch geboren was. Toen zeide Hij: „Die Mij gezien heeft, heeft den Vader gezien." Dus is de Vader ook een belichaamde geest. „Die Hem aanbidden moeten Hem aanbidden in geest en in waarheid."

Jezus stond uit den doode op met een verheerlijkt lichaam, een lichaam van vleesch en beenderen. Hij had geen bloed in Zijn aderen, want bloed is het leven van het sterfelijke lichaam. Hij was nu onsterfelijk, evenals den Vader en de profeet Stephanus zag Hem, als een belichaamde geest, staande ter rechterhands Gods.

Ons doel is Jezus te volgen. Wij deden dit in het voorbestaan en trachten dit ook in dit leven te doen. Daardoor verkrijgen wij deel aan het eeuwige leven. Denk aan de gelijkenis van den verloren zoon. Het gemeste kalf werd geslacht toen hij vol berouw wederkeerde. Doch het antwoord, gegeven aan zijn broeder, die murmureerde, omdat voor hem nog niet een bokske werd geslacht, terwijl hij zijne vader reeds zoovele jaren trouw gediend en nooit zijn gebod overtreden had, luidde: „Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is het uwe" Zoo ook is wat de Vader bezit het onze, als wij Hem gehoorzaam zijn. Alles was voor de zoon, die gehoorzaam was; alles zal voor ons zijn indien wij leven volgens de inzettingen van het Evangelie. „Zoek eerst het Koninkrijk Gods en alle dingen zullen U toegeworpen worden." De Profeet Joseph Smith leerde: „Het is

Gods heerlijkheid de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen."

Wij hangen nog te veel aan kleinigheden en vergeten onze glorievolle toekomst. Wij zijn gewonnen zonen en dochteren van God en bestemd om in eeuwigheid deel te hebben aan Zijn heerlijkheid. En dat doel te bereiken, moest ons alle beuzelingen op zij doen zetten.

Het Evangelie wordt gepredikt, maar het meest verworpen door de machtigen der aarde. Doch „Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der Hemelen." Daarom is het een zegen tot de armen te behooren. want de Heere zal hen zegenen.

O, mijne broeders en zusters, volhard tot het einde en wees getrouw aan uw verbond om den wil des Vaders te doen. Moge de Heere U zegenen met alles wat daartoe noodig is, is mijn gebed in den naam van Jezus Christus, Amen.

God zorgt voor Zijne kinderen.

Ouderling Richard Bollantyne, de stichter van de Zondagscholen der Heiligen, was in het einde van 1852 met vele anderen geroepen het Evangelie te verkondigen tot de volkeren der aarde. Zijn zendingsveld was Indië, waar hij vele ondervindingen opdeed. Zoo verteld hij o.m. de volgende geschiedenis van een zeereis, waarbij het schip gered werd door de voorzienigheid van God:

Op den 24sten Juli 1853 bereikten dertien ouderlingen Calcutta, de hoofstad van Hindoestan, om van daar uit naar andere deelen van Azië gezonden te worden. Ik werd aangewezen om met ouderlingen Robert Owen en Robert Shelton in de provincie Madras en andere deelen van Zuidelijk Voor-Indië te werken. Weer anderen werden naar Bombay gezonden, sommigen naar de Ganges, de heilige rivier der Hindoe's, sommigen naar Siam, terwijl de zendingspresident met de rest van ons in Calcutta bleef.

In Calcutta vonden wij een vertakking van de Kerk, bestaande uit elf personen, waaronder twee ouderlingen.

Wij waren uitgezonden om het Evangelie te prediken, zooals het hersteld was geworden door den Profeet Joseph Smith. Overal werden wij met verachting ontvangen en aangewezen als leden eener Kerk, welke zonde en valsheid predikte. Niettegenstaande onze pogingen de waarheid van onze leerstellingen te bewijzen en de booze geruchten tegen te spreken, groeide de haat tegen ons en namen de vervolgingen meer en meer toe.

Zes weken na onze aankomst te Calcutta werd mij in een visioen getoond, dat de tijd gekomen was naar de stad Madras te vertrekken. Het was juist in den tijd van den zuidwestelijken moesson, waarbij

hevige stormen over de Golf van Bengalen woedden. Zodoende was een reis naar Madras buitengewoon gevaarlijk. Er waren dan ook maar twee schepen, welke daarheen zouden vertrekken. Eén ervan was een Engelsche mail-stoomer, het andere een brik, toebehoorende en gecommandeerd door een zekeren kapitein Scott.

Kapitein Scott vond het zeer bezwaarlijk ons mee te nemen, daar in zijn oogen wij menschen van een zeer slechte reputatie waren en er bovendien twee welgestelde dames mee zouden gaan voor wie het een belediging zou zijn, wanneer hij hen met ons samenbracht. Dit ontmoedigde ons evenwel niet, daar wij voelden, dat we met hem moesten gaan en niet met den mailstoomer.

Wij bezochten hem verscheidene ochtenden aaneen zonder resultaat; hij wenschte ons tot geen prijs mee te nemen.

Den laatsten ochtend zei ik tot Br. Shelton: „Laat ons wederom naar den kapitein gaan, maar laat ons dit doen in den naam des Heeren”. Na gebeden te hebben, gingen we voor den zesden keer naar het schip, hetwelk op de Hoogly rivier voor anker lag. Toen wij aan dek kwamen, groette de kapitein ons en stelde ons voor aan een koopman, die met ons een gesprek begon aangaande onze leerstellingen. Op al zijn vragen gaf ik hem voldoende antwoord, wat ook onzen kapitein scheen te bevredigen.

Ik zeide toen tot hem: „Kapitein Scott, wij willen met U naar Madras. We hebben geen geld, maar wij beloven U in den naam des Heeren, dat U een veilige overtocht zult hebben indien wij aan boord zijn.” Nu had hij ons van te voren driehonderd vijftig gulden gevraagd.

Het sloeg in. „Dat is handel”, zei hij. „Ik zal U beiden meenemen. Zorg over een week klaar te zijn.”

In dien tusschentijd werd ik ziek, maar op hét afgesproken tijdstip werd ik in een draagstoel aan boord gebracht en onmiddellijk trad verbetering in.

Dien namiddag lieten we ons tien mijl de rivier afzakken en gingen des nachts ten anker. Den volgenden morgen werden opnieuw de zeilen geheschen, maar door den hevigen tegenwind konden we slechts laveerende iets verder komen. Voor twaalfen bereikten we ten slotte een zandbank, waar vele schepen gezonken lagen, te zien aan de boven water stekende masten. Verder moesten we door een nauw kanaal langs dezen bank.

Juist toen wij dit kanaal zouden binnenvaren werden wij achterzeild door een groote driemaster, welke met volle zeilen op ons kwam aansteeven. Het scheen onmogelijk een aanvaring te vermijden. De eenige manier om haar te vermijden was niet uit te voeren, daar bij stranden op de zandbank het schip zeker ten onder zou gaan. Onze kapitein was buiten zichzelf van angst en wanhoop. Hij rende op mij toe en zeide:

„U beloofde mij een veilige overtocht naar Madras!”

„Ja,” antwoordde ik onmiddellijk, „en het zal ook zoo zijn!”

Den wanhoop nabij, gilde hij: „Onmogelijk! We zullen zinken”.

„Nee, kapitein,” antwoordde ik direct, „we zullen nu niet zinken, evenmin later.”

Op dit plechtig oogenblik liep het groote schip met volle snelheid op ons in en was nog slechts een veertig meter van ons verwijderd. Maar door de wondere kracht van God draaide het van ons af zoodra ik dit laatste antwoord gegeven had en passeerde ons op nog geen meter afstand, zonder ons ook maar te raken.

Kapitein Scott zeide niets meer tot mij dien dag, maar des avonds vroeg hij mij om eenige boeken. Ik gaf hem een van onze traktaten, geschreven door Apostel Snow. Dit las hij nauwkeurig door en vroeg naar meer. Toen gaf ik hem een exemplaar van het Boek van Mormoon, wat hij ook geheel doorlas. Het lezen van deze boeken en de gesprekken, welke wij dagelijksch hadden aan tafel, overtuigden den kapitein van het goddelijke onzer zending en toen wij te Madras aankwamen was hij volkomen bereid ons te helpen het werk van God daar aan te vangen.

Hij zorgde verder voor ons op een schitterende manier, besprak in een der mooiste hôtels kamers voor ons op zijn eigen kosten en liet duizend exemplaren drukken van het traktaat geschreven doof Apostel P. Pratt: „Bekendmaking van het Evangelie van Jezus Christus aan het volk van Azië en de eilanden der zee.”

Zoo ontvingen wij door middel van iemand, die zijn geheele leven als een vreemde tegenover God gestaan had een zegening, welke onze harten met dank en vertrouwen vervulden tot onzen Hemelschen Vader, Die eenige van zijn dienstknechten in een voor hen geheel vreemd land op zoo'n wonderbare wijze leidde en verzorgde.

Op onze knieën brachten wij Hem dank en eer. Het was een onvergetelijke tijd voor ons geweest. Wij als twee eenvoudige zendingen geëerd en behandeld als ware dienstknechten van God door iemand, welke tot voor dien tijd slechts de wereld gediend had en den Mammon had liefgehad.

Zusters-Hulp-Vereeniging.

Aan het jaarverslag over 1918 der Zusters-Hulp-Vereeniging in Utah is het volgende ontleend:

Ontvangen voor verkochte tarwe f 343.635.57⁵; aan armengaven en andere inkomsten werd totaal ontvangen f 778.038.—; voor liefdadige doeleinden werd f 147.653.02⁵ uitgegeven; voor aangekochte tarwe werd f 51.177.85 betaald.

Op 1 Januari waren in voorraad 10.867.660 ponden tarwe; aan

gaven ontvangen gedurende het jaar 90.199 ponden en door aankoop verkregen 567,412 ponden; totaal voorraad tarwe, na aftrek van het aan Presiding Bishops Office afgeleverde, 7.233.390 ponden of 120.556.5 bushels.

Op 31 December was in kas (alle fondsen) *f* 670.450.77⁵; waarde van tarwe in voorraad en van tarwe afgeleverd aan P. B. O. *f* 473.554.35; waarde van grond, gebouwen en meubelen *f* 598.292.42⁵; waarde van belegde fondsen *f* 97.267.32⁵; andere bezittingen *f* 88.971.50; totaal *f* 1.928.536.37⁵.

Het totaal aantal leden bedroeg op 31 December 45.296; 13.686 zijn abonné's op de door de Zuster-Hulp-Vereeniging uitgegeven tijdschriften; 42.380 dagen werden met zieken doorgebracht; bijzondere bezoeken aan zieken 87.858; families geholpen 5.138; lichamen van overledenen verzorgd voor de begrafenis 2.967; bezoeken door Ring-Ambtenaressen aan wijken gebracht 3.962; huisbezoeken gedaan door wijk-leeraressen 85.273; dagen besteed met tempelwerk 26.899; hulp werd verleend aan zendelingen en hunne families tot een bedrag van *f* 5.689.05.

Door zelfbeouwing werd door de afdeelingen in de wijken 1.644 bushels graan verkregen, 36.000 flesschen fruit en gelei ingemaakt, 3.361 pond gedroogde fruit geconserveerd en 3.002 pond gedroogde groenten; fruit en gelei, ingemaakt door leden persoonlijk of door de Wijk-Zuster-Vereenigingen, voor familie-gebruik 2.564.705 flesschen en gedroogde groenten 574.138 pond; allerlei werk, zooals het veranderen van kleeding, watteeren, enz. 52.850 stuks.

Op de Vrijheids-leening werd door de Wijk-Zuster-Vereenigingen ingeschreven voor een bedrag van *f* 111.044.50 en door de leden persoonlijk voor *f* 992.580.—

Als leden van het Roode Kruis gaven zich 24.297 leden der Zuster-Hulp-Vereeniging op; 371.455 heelkundige verbanden werden gelegd; 71.013 hospitaal-kleedingstukken gemaakt; 58.939 hospitaal-diensten verricht; 91.795 kleedingstukken gebreid; 41.175 kleedingstukken voor vluchtelingen vervaardigd en 226.784 artikelen verzameld voor ondersteuning van België.

Het volgende linnengoed werd aan het Roode Kruis geschonken: 2.818 beddelakens, 6.307 badhanddoeken, 8.934 gewone handdoeken, 9.276 zakdoeken en 16.220 servetten.

Portret der Zendingen, in Nederland werkzaam, tijdens het bezoek van Apostel George F. Richards, President der Europeesche Zending.

Van links naar rechts. Eerste rij: Alvin J. Teuscher, Herbert E. Williams, Conf.-Pres. te Groningen. Tweede rij: Zending-President John A. Buttenworth, Zuster Hilligje van Langeveld, Apostel George F. Richards, Pres. der Europeesche Zending, en zijne echtgenoot Alice A. Richards, Benjamin F. Saely en Jacobus Berghuis. Derde rij: Rulon J. Sperry, Conf.-Pres. te Arnhem, Jacobus J. van Langeveld, Conf.-Pres. te Rotterdam, Jan J. Roothoff, Mahomr A. Josephson, Conf.-Pres. te Amsterdam; N. Leslie Andrus, Francis O. Jones, Gemeente-Pres. te Utrecht, en Willem Woltjer.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

„In het Huis mijns Vaders zijn vele woningen.”

Het was onder droeve omstandigheden dat bovenstaande woorden geuit werden. De Zaligmaker was zich volkomen bewust van hetgeen hem te wachten stond. Hij kende Zijne discipelen en had juist met hen het Pascha gehouden. Daar was het dat Hij Judas aanwees als degene, dië Hem verraden en Petrus als degene die Hem driemaal verloochenen zou. Hij zag als 't ware het gansche drama, zooals het afgespeeld zou worden, maar toch dacht Hij op dat oogenblik minder aan eigen leed dan wel aan het vertroosten en onderrichten van Zijne jongeren. Hij maakte hen bekend met het feit, dat de tijd gekomen was, waarop Hij heen zou gaan. En als Petrus Hem dan vraagt: „Heere, waar gaat Gij henen?” dan antwoordt Hij: „Waar Ik henenga kunt gij mij nu niet volgen, maar gij zult Mij namaals volgen . . . In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zoo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga henen om u plaats te bereiden.”

Hoe vol bemoediging maar ook hoe vol van diepe beteekenis. Vele woningen in het huis, des Vaders, in het Koninkrijk van God. Om plaats te bereiden ging Jezus heen. Maar hoe zal dan die plaats zijn? Zal die plaats voor allen gelijk zijn? Zijn de menschen gelijk geschapen en waren zij gelijk in het bestaan eer de wereld was? Toen de kinderen Gods juichten, waren er ook morgensterren, die tezamen zongen (Job 38:7), en ook op deze wereld zijn de plaatsen voor allen niet op dezelfde wijze ingericht geworden. De eene mensch wordt in eene schamele hut geboren, terwijl de andere zich het gansche leven door in weelde baad; de eene heeft alle mogelijke middelen om te ontwikkelen maar voor het grijpen, terwijl weer anderen geboren worden in een sfeer, waar duisternis en bekrompenheid van geest hoogtij vieren. De eene is met groote talenten begaafd, terwijl een ander met den besten wil niet geschikt is om iets te leveren, waarin buitengewone kennis op den voorgrond treed. Ons is geleerd geworden dat dit grootendeels de gevolgen zijn van zekere oorzaken; en wanneer de gevolgen reeds gezien worden bij de geboorte op deze aarde, dan zijn de oorzaken te zoeken in een vroeger tijdperk of stadium van bestaan; dat moet geweest zijn voor wij een lichaam van vleesch en bloed ontvingen, dus toen wij onbelichaamd waren. Toen waren wij geesten en leefden in een wereld van geesten en daar was het dat wij ons voorbereidden voor het gaan naar deze aarde; en op deze aarde was ons plaats

bereid; in den juisten tijd des Heeren werd onze geest naar de aarde gezonden om zich voor te bereiden voor een volgend bestaan en al naarmate wij nu op deze aarde zullen leven in overeenstemming met den wil van den Vader, zal ons plaats bereid worden in het huis des Vaders.

De mensch is van nature eeuwig. Hoewel de dood op zijn pad is, leeft zijn geest voort in onbelichaamden toestand, evenals zijn geest leefde vóór de geboorte in het vleesch. (Zie Pred 12:7.) Wanneer nu in het bestaan vóór het aardse leven verschillende toestanden bestonden, waar de geesten gelegenheid hadden zich te ontwikkelen, daar spreekt het als een boek, dat de geesten niet allen dezelfde hoogte bereikt hadden. Onder hen waren edelen en grooten (P. v. G. W. Boek Abr. 3:22 en 23) en God verkoos hen om Zijne regeerders te worden. Eer dat Jeremia in den moederschoot geformeerd was, was hij alreeds geheiligd en den volke tot een profeet gesteld (Jer. 1:4 en 5). En evenals dit nu het geval was in het voorbestaan, zoo is het ook op deze aarde. Ook hier verschil van kennis, wetenschap, verschillende trappen van ontwikkeling; ook hier minder of meer gewilligheid om zich hooger te verheffen, een streven om aan God's doeleinden mede te werken of zich van den Schepper af te keeren en in overeenstemming nu met deze handelingen zal ons woning wachten in het volgende stadium van bestaan.

Jezus ging henen naar de geestenwereld (zie Petr. 3:18-20). Daar konden zij Hem eerst namaals volgen, want zij hadden ook dit leven te verlaten, maar hunne tijd was nog niet gekomen. „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen, Ik ga henen om u plaats te bereiden.” Nooit werd dit woord verstaan door de latere theologen, maar de Apostelen schijnen het wel begrepen te hebben. In elk geval verduidelijkt Paulus dit wondervolle gezegde. „Eene andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de heerlijkheid der maan en eene andere is de heerlijkheid der sterren; want de ééne ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzóó zal ook de opstanding der dooden zijn. (1 Cor. 15:41 en 42.) Paulus geloofde niet aan een gelijkzijn in het Koninkrijk van God. Hij spreekt hier over verschillende heerlijkheden en deze zullen verkregen worden al naarmate de candidaten der zaligheid in staat zullen zijn de wetten er aan verbonden te gehoorzamen. De profeet Joseph Smith zeide: „Elk persoon, welke verheven is tot de hoogste woning, heeft eene celestiale wet te onderhouden, en zelfs de geheele wet.” (Zie *De Ster* 1 Nov. 1918, blz. 330.)

De Zaligmaker had Zijn zending niet geëindigd door te sterven aan het kruis. Hij ging heen om daar waar gewerkt kon worden, Zijn zending voort te zetten. Waar Zijn discipelen nu niet komen konden, predikte Hij het Evangelie en stelde dienstknechten aan om Zijn werk

voort te zetten in alle deelen der geestenwereld. En nadat Hij uit den doode was verrezen, voer Hij op en zette het werk voort, Hem door den Vader opgedragen. „In het huis mijns Vaders ga Ik u plaats bereiden,” zeide Hij, wetende dat Hij ook daar zou werken om naar alle gerechtigheid te handelen. De woningen in het Huis des Vaders of duidelijker gezegd in het Koninkrijk van God zouden door Hem bereid worden in overeenstemming met de geschiktheid van de toekomstige bewoners. Daarom zal ook in het bestaan na dit leven geen gelijkheid van ontwikkeling gevonden worden, geen zelfde graad van zaligheid voor allen, maar elkeen zal een plaats ontvangen, die met zijn waardigheid overeenkomt. Johannes de Openbaarder zegt: „... de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken.” In verband hiermede leze men Afd. 76 van Leer en Verbonden, eene openbaring, gegeven aan Joseph Smith Jr. en Sidney Rigdon.

De Geest des Heeren is met Zijne Dienstknechten.

Toespraak gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City, Zondag
23 Februari 1919, door President HEBER J. GRANT.

(Vervolg en slot van blz. 197.)

Ik heb het Evangelie verkondigd in bijna iederen staat der Vereenigde Staten, in Japan, in de Hawaiian eilanden, in Engeland, Ierland, Schotland en Wales, in België, Holland, Italië, Zwitserland, Frankrijk en Duitschland; in de drie Skandinavische landen; en ik kan zeggen, dat ik nimmer in mijn leven eenige vreugde, blijdschap, of vrede genoten heb, die vergeleken kan worden met de vreugde, de blijdschap en de vrede die ik genoot wanneer menschen, die mij het Evangelie van Jezus Christus hadden hooren prediken, tot mij kwamen en zeiden, dat zij een getuigenis hadden van de Goddelijkheid van dit werk; dat de woorden die over mijne lippen waren gekomen, in hunne harten een kennis hadden gebracht, dat het plan van leven en zaligheid wederom op de aarde hersteld was. Ik geloof niet, dat er in de geheele wereld iets is dat vergeleken kan worden met de vreugde die door iemand gevoeld wordt, wanneer hij beseft dat hij het instrument geweest is in de handen van den levenden God, om een oprecht hart te bereiken en daarin een liefde voor God te verwekken en het verlangen om Hem te dienen.

Zooals u bekend is, is heden een groote verantwoordelijkheid, een groot werk, tot mij gekomen. Als jongeling stond ik voor de eerste maal, in Tooele, voor een gehoor. Ik vertelde de aanwezigen, dat ik slechts een beperkt gedeelte wist van de voorname plichten die mijn deel geworden waren als President van een Stake, maar ik

beloofde dat volk het beste dat in mij was. Ik maakte aan het volk van Tooele County de belofte, dat ik, voor zooverre God mij daartoe kracht zou geven, iedere plicht en iedere verantwoordelijkheid, die op mij rustte als President van die Stake, zou vervullen. President Joseph F. Smith werd President der Kerk met 21 jaren van ondervinding als lid van het Presidentschap, daar hij de tweede Raadgever van drie Presidenten en gedurende korten tijd de eerste Raadgever van één der drie Presidenten was geweest. Ik ben in het Presidentschap dezer Kerk gekomen zonder één maand of één dag van ondervinding in het Presidentschap. Maar ik wil zeggen, dat ik met geheel mijn hart en ziel geloof in de verklaring van Nephi van vroeger, dat „de Heere geen geboden aan de kinderen der menschen zal geven, tenzij Hij een weg voor hen zal bereiden, zoodat zij het ding kunnen verrichten dat Hij hen geboden heeft.”

Toen ik een kind was, zeide mijn oom, de overleden Anthony Ivins, tot zijn zoon, Anthony C. Ivins, een neef van Ouderling Anthony W. Ivins en tot mij, het volgende: „Jongens, hebt gij ooit het Boek van Mormon gelezen?” Ik antwoordde: „Nee, dat heb ik niet.” Hij zeide: „Anthony, hebt gij het gelezen?” „Nee.” „Hij, die van u het eerste het Boek van Mormon heeft doorgelezen, moet naar mijn winkel komen” — welke was waar nu het noordelijk gedeelte der nieuwe Deseret National Bank is — „en ik zal hem een paar beste handschoenen van hertenvel met bont geven.” Als ik het mij goed herinner dan was de prijs zes dollars; en de jongen die een paar van die handschoenen had, dacht dat hij zeer voornaam was. Dien avond ging ik van mijn werk naar huis, nam het Boek van Mormon en las 25 bladzijden. Mijn moeder had reeds gedurende langer dan een jaar getracht om mij tot het lezen van het Boek van Mormon te bewegen; en ik dacht: „Ik wil gaarne die handschoenen hebben. Ik geloof met geheel mijn hart in dit boek, en mijn moeder wilde dat ik het lezen zou. Als ik het snel doorlees, dan zal ik er niet veel voordeel van verkrijgen; daarom zal ik het gaan lezen, omtrent 25 bladzijden per dag, en ik zal trachten het te verstaan.”

Mijn neef las 300 bladzijden. Hij zat op tot één of twee uur in den nacht. Toen ik hem den volgenden morgen ontmoette, zeide hij: „Hoeveel bladzijden hebt gij gelezen?” Ik zeide: „Vijf en twintig.” Hij antwoordde: „Ik heb er drie honderd gelezen.” Ik zeide: „Vaarwel handschoenen.” Doch ik bleef voortgaan om iederen dag 25 bladzijden te lezen en kreeg tenslotte de handschoenen.

Alvorens ik de eerste 25 bladzijden had gelezen, had ik reeds liefde gekregen voor Nephi. Toen hij tot de tent van zijn vader kwam, nadat hij eenige wonderlijke ondervindingen had gehad, en vernam dat de Heere aan zijn vader een openbaring door middel van een droom had gegeven, om naar Jeruzalem te gaan en het verslag hun-

ner voorvaderen te verkrijgen, vervat in hetgeen als de „koperen platen” bekend was, zag hij dat zijn broeders tegen hun vader murmureerden, zeggende, dat hij een geestenziener was en zij niet naar Jeruzalem wilden gaan, om te trachten de platen te verkrijgen. Nephi voldeed aan het verlangen van zijn vader, door omtrent het volgende te zeggen: „Ik zal gaan en doen wat de Heere bevolen heeft; want ik weet, dat de Heere geenszins bevelen aan de kinderen der menschen geeft, zonder hun den weg te bereiden.” Dat maakte toen op mijn geest een wondervollen en diepen indruk. Nephi vertrok met zijne broeders, om te trachten de platen te verkrijgen, doch de eerste poging mislukte. Zijn broeders wilden teruggaan naar de tent van hun vader in de wildernis, maar Nephi zeide: „Wij zullen niet tot de tent van onzen vader in de wildernis terugkeeren, alvorens wij gedaan hebben, hetgeen de Heere ons bevolen heeft.” Zij gingen terug en deden een andere poging, maar werden door de dienstknechten van Laban verdreven. Hunne schatten, die zij hadden medegenomen en voor de koperen platen hadden aangeboden, werden van hen gestolen en de dienstknechten van Laban hadden getracht hen te doden. De broeders van Nephi murmureerden wederom en zij begonnen hem te slaan, doch een engel des Heeren verscheen en zeide tot hen, dat zij zouden ophouden. Nadat de engel verdwenen was, de boodschap achterlatende dat zij de platen zouden verkrijgen als zij naar Jeruzalem terugkeerden, begonnen deze broeders wederom te murmureeren.

Gedurende mijn leven heb ik vele personen ontmoet, die zeiden: „Als wij slechts een engel konden zien, als wij slechts een directe boodschap van God konden bekomen, dan zouden wij ons geheelen leven getrouw en standvastig zijn.” In het voorval door mij aangehaald, begonnen deze mannen wederom te murmureeren zoodra de engel vertrokken was. Zij geloofden de boodschap van den engel niet. Zij zeiden: „Hoe is het mogelijk, dat de Heere Laban aan ons kan overleven? Ziet, Laban is een machtig man. Hij kan zelfs vijftig bevelen, ja, hij kan zelfs vijftig verslaan: waarom dan ons niet?” Het antwoord van Nephi was: „Laat ons getrouw zijn in het onderhouden van de geboden des Heeren; want ziet, Hij is machtiger dan de geheele aarde, waarom is hij dan niet machtiger dan Laban en zijn vijftig, ja, of zelfs dan zijn tienduizenden?” Deze verklaring van Nephi is in overeenstemming met de woorden der openbaring die ik gelezen heb: Onderhoudt de geboden des Heeren.

Sedert dien dag heb ik de vaste overtuiging gehad, dat er geen arbeid was die ooit tot mij zou komen, onverschillig hoe zwak ik ook zoude zijn, onverschillig hoe onervaren ik zou gevoelen, onverschillig hoe groot de arbeid, als die van mij verlangd werd door onzen hemelschen Vader, gevoelde ik in mijn hart dat ik dien arbeid verrichten kon. Door eigen ondervinding weet ik, dat in de woningen van de

Heiligen der Laatste Dagen, van de dagen van de Presidenten Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow en Joseph F. Smith tot op dezen tijd, dag aan dag, ernstige en uit het hart komende gebeden tot God zijn opgezonden, dat de inspiratie des Heeren met de mannen zijn zal die tot het Presidentschap dezer Kerk behooren, met de Apostelen en de andere algemeene autoriteiten; dat zij allen door God geïnspireerd mogen worden, om die dingen te doen die het nuttigste voor Zijne kinderen zullen zijn en voor de verkondiging van het Evangelie van Jezus Christus in de geheele wereld. Ik weet, na 36 jaren van ondervinding, dat de mannen die in onzen tijd ambten bekleeden als Apostelen van den Heere Jezus Christus, aangedaan zijn met den Geest van den levenden God. Zij hebben den geest, dien zij volgens de woorden des Heeren moeten bezitten, als wij lezen in afdeeling 18 van Leer en Verbonden, waarin de de Heere in Juni 1829 het feit bekend maakte, dat twaalf Apostelen geroepen zouden worden; en in die openbaring zeide hij:

„Herinnert u dat de waarde van zielen in de oogen van God groot is;

Want ziet, de Heere uw Verlosser leed den dood in het vleesch; daarom leed Hij de pijn van alle menschen, opdat alle menschen zich mochten bekeeren en tot Hem komen.

En Hij is wederom van de dooden opgestaan, opdat Hij alle menschen tot Zich moge brengen, op voorwaarde van bekeering.

En hoe groot is Zijne vreugde in de ziel die zich bekeert.

Daarom zijt gij geroepen bekeering tot dit volk te prediken.

En indien het zoo zijn zal dat gij al uwe dagen in het roepen tot bekeering van dit volk zult besteden, en slechts eene ziel tot Mij brengen, hoe groot zal uwe vreugde met hem in het koninkrijk Mijns Vaders zijn?

En nu, indien uwe vreugde groot zal zijn met eene ziel die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vader gebracht hebt, hoe groot zal uwe vreugde zijn indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen?

Ziet, gij hebt voor u Mijn Evangelie, en Mijne Rots, en Mijne zaligheid.

Vraagt den Vader in Mijnen naam, geloovende dat gij ontvangen zult, en gij zult den Heiligen Geest hebben, die alle dingen welke geschikt zijn, aan de kinderen der menschen openbaart.

En indien gij geen geloof, hoop en liefde hebt, zoo kunt gij niets doen.”

Ik weet dat mijne raadgevers, de Raad der Twaalven en de presideerende Patriarch, met wie ik iedere week in den tempel vergader, den geest van geloof, van hoop en liefde hebben. Ik weet, dat de voornaamste zaak die zij boven alle andere dingen begeeren, het brengen is van een kennis van het Evangelie van leven en zaligheid aan de kinderen der menschen. Ik weet tevens, dat de Eerste Raad der Zeventigers en de presideerende Bisschop en zijne raadgevers

het zelfde verlangen hebben, om met hun geheele hart, met al hunne krachten en de macht, door God aan hen geschonken, te arbeiden om Zijn wil te doen; en wetende dat zij mij allen steunen, onderneem ik zonder ondervinding, zonder voorafgaande opleiding het groote werk dat tot mij gekomen is. En ik weet ook, als ik reeds heb gezegd, dat de woorden van Nephi waar zijn, met betrekking tot het feit, dat de Heere geen arbeid van mij zal verlangen, tenzij hij tevens aan mij het licht en de inspiratie geeft, om dat werk te verrichten met den onzelfzuchtigen bijstand van mijn medearbeiders, mannen met wie ik omgang heb, en van alle getrouwe Heiligen in de geheele wereld.

Ik dank God voor een wetenschap van de Goddelijkheid van Zijn werk waarin wij werkzaam zijn. Ik dank God met alle nederigheid dat ik tot alle menschen kan getuigen, dat ik weet dat onze hemelsche Vader leeft. Ik weet dat Hij de gebeden van de oprechten, de nederigen, de getrouwen, de welwillenden en de deugdzaam hoort en beantwoordt. Ik weet dat Jezus de Verlosser en de Zaligmaker der menschheid is. Ik weet dat God inderdaad met Zijn Zoon Jezus Christus aan den jeugdigen Joseph Smith verscheen, die later de profeet van den levenden God was; en ik weet dat al zijne opvolgers mannen Gods geweest zijn. Met deze kennis en deze getuigenis brandende in mijn hart, bid ik dat de Heere mij en mijne medewerkers wil inspireeren en zegenen, en dat Hij de Heiligen zal zegenen met een vast besluit om Hem te dienen, Zijn geboden te onderhouden en zoo te leven, dat wanneer de strijd des levens is gestreden, aan ons allen toegestaan zal worden om terug te keeren en te wonen met onzen Vader in den hemel, met onzen Verlosser, met de profeten van vroeger dagen en van dezen tijd, met onze vaders en onze moeders en al onze geliefden, die gestorven zijn en getrouw waren in het dienen van God. Dit is mijn ernstig gebed en verlangen, en ik vraag het in den naam van Jezus Christus. Amen.

EEN VREDESVISIOEN.

(Tennyson in 1842)

Want ik blikte in de toekomst zoo ver als 't menschlijk oog kon zien,
 Zag het Visioen der wereld en al de wondren te geschiën;
 Zag de heemlen vol van schepen, handelsvloot op toovervlucht,
 Loodsen van den purpren schemer, koopwaar voerend door de lucht;
 Hoorde 't luchtruim vol geluiden en er viel een gore dauw
 Van der naties' luchtkrijgsmachten, strijden in des hemels blauw.
 Verre 't zoele zuidewindje met een wereldwijd gesuis,
 Met de standaards van de volkren, vallen door het stormgedruisch
 Tot de krijgstrom niet meer dreunde, al het strijdrumoer verzwond
 In het Parlement van 't Menschdom, den Wereld-Broederbond.
 Daar houdt het kloek verstand der meesten in bedwang een twist-
 [ziek oord
 En, door één bestuur beteugeld, sluimert de aarde ongestoord.

Uit het Engelsch door FRANK I. KOOYMAN.

Van over den Oceaan.

Geliefde Broeders en Zusters!

Al heb ik sedert mijn vertrek persoonlijk niets van mij laten hooren, zoo ben ik tot heden nog steeds dezelfde gebleven, alleen dat ik ongeveer 5 jaren ouder ben geworden. Over kerkelijke plichten of getuigenis wil ik niet spreken, een elk lid der kerk weet dat voor zichzelf het best. Ik wil allen op het hart drukken, dat hetzij jong of oud, wanneer zij het verlangen hebben eenmaal te emigreren, vooral zooveel mogelijk de Engelsche taal te leeren, want, al kan men de taal, dan nog blijft er zoo verbazend veel over wat men niet weet en toch noodig heeft om zich in het maatschappelijk leven te bewegen, dat een nieuweling altijd een paar jaren noodig heeft voordat hij zich in zijn nieuwe omgeving thuis gaat gevoelen; daarom, wanneer een emigrant totaal niets van de taal kan en daardoor zijn medenatuurgenoeten hem niet begrijpen en dan nog de ondervinding krijgt dat sommige (in hun onkunde) om hem lachen daar zij dezelfde bokken gemaakt hebben, dan kan ik begrijpen dat al de moed van zoo iemand in zijn schoenen zinkt. Daarom, wanneer iemand op leeftijd gekomen is, zou ik hem raden: verzint eer gij begint, want gij komt heel uw leven de moeielijkheden, waarin gij u zelve plaatst, niet te boven.

Ik en mijn geheele familie maken het heel wel en zijn op elk gebied gezegend. Wanneer mijne oude vrienden meer van Amerika willen weten, mijn adres is Ann Arbor Michign, 411 So Mainstreet, en zal ik zooveel ik kan uwe vragen beantwoorden. Met broederlijke groeten

P. J. KLAPHAAK.

Buitengewone Vergadering.

Op Woensdag 18 Juni l.l., werd te Delft in de Schouwburgzaal van de Stads-Doele, eene openbare vergadering gehouden. Als sprekers traden op Ouderlingen Wilhelmus van der Heul, Jacobus J. van Langeveld en Zendings-President John A. Butterworth. Het Rotterdamsche Zangkoor verleende haar zeer gewaardeerde medewerking. Zoowel aan de uiteenzetting van de beginselen van het Evangelie als aan de op bekwame wijze gezongen liederen Zions werd door de aanwezigen de grootste aandacht geschonken.

Na het eindigen der vergadering werd door een der aanwezigen gebruik gemaakt van de gegeven gelegenheid tot het stellen van vragen, welke door President Butterworth beantwoord werden.

INHOUD.

Kort Verslag der Rede- voering van Apostel George F. Richards . Blz. 209 God zorgt voor Zijne kinderen „ 212 Zusters-Hulp-Vereeniging „ 214 Portret der Zendelingen „ 216 In het Huis mijns Vaders	zijn vele woningen . Blz. 217 De Geest des Heeren is met Zijne Dienst- knechten „ 219 Een vredes-visioen . . „ 223 Van over den Oceaan. „ 224 Buitengewone Vergade- ring „ 224
---	---